

HERINNERING AAN MEXICO,

□ □ DOOR C. SERRURIER □ □

HET heeft heel wat voeten in de aarde voordat iemand uit de old country (Europa) over de grens van Californië, in Mexico wordt toegelaten. Op het Mexicaansche consulaat langdurige discussies, in het Spaansch, begeleid door heftig gebarenspeel, tusschen de beambten onderling. Niemand bleek op de hoogte van de vereischten; over één ding was men het eens: ik moest een vaccinatie-bewijs overleggen. Ik had er geen en pruttelde tegen: mij laten vaccineeren met kans op onaangename gevolgen en dat voor een reisje van enkele dagen. . . . Het consulaat trachtte me gerust te stellen: de zaak was heel eenvoudig. Als ik het bewijs maar kon toonen, iets anders vroeg men niet: dadelijk na mijn bezoek aan den dokter het prikje maar goed uitwasschen, dan zou de vaccinatie niet opkomen en mijn genoegen in Mexico niet bedorven worden! Na lang gesnuffel in boeken zeide men mij dat ik voor 10 dl. over de grens mocht gaan. Teleurstelling mijnerzijds over dien hoogen prijs. Opnieuw gezoek in paperassen. „O neen, 't kost tegenwoordig niets meer”. — Vreugde mijnerzijds — Wederom lang gesnuffel. „Het kost u 4 dl. . . ., o neen, twee”.

Dat alles was misschien een geduldproef en nam veel tijd in beslag, maar toch was het wel aardig om te midden van de business-like Amerikanen weer eens te doen te krijgen met de gemoedelijke zuidelijke nonchalance.

Aan de grens nieuwe moeilijkheden. Nadat een correcte, zakelijk-vriendelijke Amerikaansche militair ons binnen enkele minuten het formulier had overgereikt dat ons vrijheid gaf Californië te verlaten en er weer terug te keeren, werd onze auto aangehouden door een schrikwekkenden, dikbuikigen, lang-gesnorden, met een revolver gewapenden en niet zeer zindelijken Mexicaan, die geheel het voorkomen van een opera-bandiet had. Schrikwekkend bleek alleen zijn uiterlijk, overigens was het een goedaardig man, die zich met geduld verdiepte in het blijkbaar ingewikkelde geval van mijn bezoek. Na hernieuwde lange, vurige discussies in het Spaansch, met voor ons onzichtbare personen in zijn kantoor, kregen wij ten slotte definitief vergunning Mexico binnen te gaan. Wij passeerden een bord met de niet overbodige waarschuwing — van Amerikaansche zijde — dat dronken chauffeurs onmiddellijk ingerekend zouden worden — want wij verlieten het land der prohibition: vóór ons lag Mexico en het paradijs der dranklievendenden, het beruchte grensstadje Tijuana.